

se žalovanou ohledně zaplacení této dávky jednal a jí ochoten byl měsíční splátky povolit, na stav věci a soukromoprávní povahu závazku žalované, dávku tu za žalobce zaplatiti, nemá vlivu, zvláště když soudy nižšími zjištěno nebylo a ze spisů není patrné, že zemský inspektorát pro dávky skutečně žalované lhůty k zaplacení zažalované dávky z přírůstků hodnoty povolil.

Čís. 2444.

V tom, že řidič silostroje, vyhýbaje se povozu, vjel na silniční banket, nelze ještě spatřovati porušení silničního řádu pro Čechy. Poměr zavinění řidice silostroje k spoluzavinění poškozeného úrazem.

(Rozh. ze dne 28. března 1923, Rv I 1068/22.)

Žalobce, jda po pravém chodníku silnice, odděleném patníky od jízdni dráhy, byl zasažen poštovním autobusem, za ním jedoucím, jenž, vyhýbaje se vozu před ním jedoucímu, zabočil na pravý chodník silnice. Žalobu o náhradu škody z tělesného zranění proti řidiči Josefu H-ovi a čs. eráru (majiteli autobusu) **p r o c e s n í s o u d p r v é s t o l i c e** zamítl, **o d v o l a c í s o u d** uznal žalobní nárok proti oběma žalovaným co do důvodu dvěma třetinami po právu.

N e j v y š š í s o u d k dovolání žalovaných uznal žalobní nárok co do důvodu po právu jednou třetinou.

D ů v o d y:

Nesprávné právní posouzení věci (§ 503 čís. 4 c. ř. s.) uplatňují oba dovolatelé neprávem potud, pokud je spatřují v tom, že byla odvolacím soudem vůbec vina na nehodě žalobcově u Josefa H-a shledána. Nelze ovšem přičítati vinu Josefu H-ovi proto, že, vyhýbaje povozu, vjel na silniční banket. Není totiž proti silničnímu policejnímu řádu v Čechách, vjede-li se s vozidlem na banket silnice, neboť jízda po silničním banketu v českém silničním policejním řádu ze dne 15. června 1886, čís. 47 z. z. není zapovězena a naopak v §u 17 policejního řádu pro erární silnice v Čechách ze dne 21. června 1886, čís. 54 z. zák. přímo je vysloveno, že se záповěď, jezdit po banketu, nevztahuje na případ vyhýbání. Než přes to nutno Josefu H-ovi přičísti také vinu na nehodě žalobcově, neboť, pustiv se zřetele chodník a hledě jen k povozu T-ovu, jemuž se vyhýbal, nedbal náležitě pozornosti, kterou netoliko § 1297 a 1299 obč. zák., nýbrž zvláště § 45 nařízení ze dne 28. dubna 1919, čís. 84 ř. zák., řidiči motorových vozidel ukládá. Odvolací soud proto právem uznal, že Josef H. nehodu žalobcovu spoluzavinil. Že i žalobce je na své nehodě spoluvinen, je rozhodnuto s konečnou platností. Jedná se jen o to, jakou měrou je vinen na nehodě Josef H. a jakou žalobce. U této otázky dlužno přisvědčiti dovolání, že odvolací soud nesprávně věc posoudil, uznáv, že vina žalobcova je menší a že Josef H. má na nehodě vinu dvěma třetinami. Uvážiti jest, že Josef H. dal závčas výstražné znamení, že zmínil rychlost tak, že jel jen co noha nohu mine a že v tomto tempu zabočoval k chod-

níku, takže lze mu za vinu přičítati jen, že se neujistil, zda je chodník volným a že nezastavil, když žalobce před automobilem neuhnul. Naproti tomu, co se týče žalobce, jest v úvahu vzíti, že, ač žádnou tělesnou vadou, která by mu znemožňovala, nebezpečí postřehnouti a nehodě se vyhnouti, stížen nebyl, ani výstražných znamení ani hluku blížícího se automobilu, ani příprav Josefa T-a pro předjetí autobusu nedbal, se neohlédl, z okraje chodníku neodbočil a že při trochu pozornosti a opatrnosti se strany žalobce mohlo nehodě býti zabráněno. V úvaze toho nutno dospěti k úsudku, že na nehodě větší vinu má žalobce sám a že Josef H. zavinil nehodu měrou daleko menší. Proto bylo žalobci přičísti nehodu dvěma třetinami, Josefu H-ovi jednou třetinou.

Čís. 2445.

Majitel domu ručí za škodu, jež vzešla návštěvníku kavárny, v domě se nalézající, vadným stavem schodů. V tom, že poškozený, jda po neznámých mu schodech, nešetřil patřičné bedlivosti, jest spatřovati jeho spoluzavinění.

(Rozh. ze dne 28. března 1923, Rv I 1109/22.)

Za svého pobytu v lázeňském městě navštívil žalobce kavárnu v domě žalované. Odcházeje z kavárny vyklouzl na vadných schodech a poranil se. Žalobní nárok na náhradu škody proti majitelce domu uznal procesní soud prvního stádu co do důvodu z polovice po právu. Odvolací soud nevyhověl odvolání ani té ani oné strany a odvětil k odvolání žalované mimo jiné v důvodech: Žalovaná má za to, že má pouze oproti svým nájemníkům povinnost udržovati schodiště v pořádku, nikoliv však oproti cizím osobám, které přicházejí do jejího domu, aniž jim k tomu dala příčiny. K tomu sluší podotknouti, že žalovaná pronajala dum ku provozování kavárny, o níž tvrdí sama, že patří k nejnavštěvovanějším kavárnám v městě. Věděla tudíž o tom, že schodiště používají též osoby, které nemají příliš velkých znalostí místních poměrů, a bylo proto její povinností postarati se o to, by schody byly v řádném stavu. Neučinila-li tak, a byly-li schody následkem toho v tak vadném stavu, že chodci utrpěli škodu, ručí žalovaná jako majitelka domu za následky, že neudržovala schody v pořádku a to bez ohledu na úmluvy, jež učinila se svými nájemníky.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání ani té ani oné strany.

Důvody:

Žalobce, bera jej v odpor pro nesprávné právní posouzení věci (§ 503 čís. 4 c. ř. s.) brojí proti napadenému rozsudku proto, že bylo v něm uznáno též na jeho zavinění na nehodě, která se mu při odchodu z kavárny v domě žalované na schodech přihodila, a že v důsledku toho byla mu přisouzena jen polovice požadovaného odškodnění, žalovaná zase, uplatňujíc jako dovolací důvod nesprávné právní posouzení věci (§ 503 čís. 4 c. ř. s.) a rozpor rozsudku se spisy (§ 503 čís. 3 c. ř. s.),